

amtet også inddrager barnets egne synspunkter, frem for at man kun hører forældrene og kun tager udgangspunkt i, hvad forældrene har af rettigheder i stedet for at tage udgangspunkt i hensynet til barnets tarv.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Som det er i dag, hører man jo børn helt ned til 8-års-alderen. Nu ved jeg ikke, hvor langt vi skal ned; om vi også skal høre børn i 4-års-alderen eller i 5-års-alderen, hvor de nu godt kunne tænke sig at bo. Det synes jeg ikke. Barnet skal ikke have det ansvar på sine skuldre for, at nu skal jeg til at vælge, om jeg helst vil være hos far eller mor.

Det kan ikke være rigtigt, og det tror jeg bestemt heller ikke at fru Line Barfod mener, altså at vi skal til at spørge helt små børn, hvor de helst vil være.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det fremgår også meget tydeligt af forslaget, at ingen mener, at man skal give børn det ansvar, at de skal bestemme, og at de skal afgøre, om de vil være hos far eller mor. Det kan man absolut ikke. Men man skal tage en snak med barnet. Der må man jo vurdere, hvor modent barnet er i forhold til, hvad man vil snakke med det om for at høre, hvad barnets egen holdning er. Hvad har barnet af hensyn, man gerne vil have skal tages?

I forhold til spørgsmålet om, hvad det offentlige skal blande sig i og ikke skal blande sig i, har jeg lidt svært ved at forstå, at Venstre ikke vil være med til, at børnene også skal have en mulighed for at blive hørt i sager, der er så væsentlige for dem, når man samtidig har en regering, der har fremsat forslag om, at den skal bestemme, hvad børn skal lege med i børnehaverne; om de skal lege med ler eller med byggeklodser.

Jeg kan ikke helt få det til at hænge sammen: Det vil man gerne regulere, men ikke at børnene skal høres.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jamen jeg siger ikke, at børn ikke skal høres. Jeg mener bare, at det kan være helt små børn, det drejer sig om. I dag er det sådan, at man jo vurderer, om barnet er modent nok til at blive hørt, så det laver vi ikke om på. Men jeg kan så forstå, at man vil endnu længere ned, og det er derfor,

jeg siger, at det 5-årige barn tror jeg ikke på skal blandes ind i, at far og mor går hver til sit. Der tror jeg faktisk, at det er rarest for barnet, at det er de voksne, der tager det ansvar. Det vil jeg fastholde. Det vil jeg stadig væk synes er det rigtige.

Lissa Mathiasen (S):

Fra Socialdemokratiets side deler vi SF's opfattelse af, at det er meget afgørende, at vi får børnene medinddraget, når samvær m.v. skal fastsættes.

Generelt, og det har vi sagt mange gange, er vi af den opfattelse, at det er meget væsentligt, at vi også husker børnene. De skal være en aktiv del af de beslutninger, der træffes omkring barnet. Det er logisk, synes man, men sådan er det jo ikke altid.

Vi ved, at omkring 40 pct. af børnene bliver inddraget, og så vil jeg sige: Jamen så må svaret være, at så kan det også gøres bedre. Det er godt, at der er så stor en procentdel, men det viser altså også noget om, at der er langt over halvdelen nu, som ikke er blevet spurgt og blevet inddraget, og derfor kan det gøres meget bedre.

Når diskussionen går på samvær m.v., burde det jo altid være ud fra, hvad barnets rettigheder er. Og tilsvarende, og jeg har også sagt det før: Hvad er forældrenes ansvar, som de skal huske at leve op til også i den situation, når parforholdet ikke holder mere? Derfor forekommer det os helt naturligt at høre og inddrage barnet i forhold til de beslutninger, som skal træffes om barnet.

Men jeg tror, det er meget væsentligt, at vi også hver gang pointerer, at det ikke må ske på en måde, så barnet får en fornemmelse af, at det pådrager sig og bliver pålagt ansvaret for familiens situation. Vi ved, at ufattelig mange børn, selv ned i en meget ung alder, føler, at de er en del af årsagen, og at de tager en del af ansvaret på sig, når deres forældre ikke kan finde ud af at leve sammen mere. De føler ikke bare et medansvar, men et meget stort personligt ansvar.

Så meget mere er det vigtigt at lade barnet blive hørt, men også, vil jeg sige, så meget mere vigtigt er det, at vi finder ud af, hvordan vi kan få skruet en model sammen, så barnet kan have en uvildig person som barnets højre hånd i de her sammenhænge, så vi kan få løftet ansvaret fra barnets skuldre. Det er jo heller ikke det, der er tanken, heller ikke med SF's forslag, lad mig endelig sige det, så ingen misforstår det.